

A blokk mögött

Egy újabb unalmas délután. Már három órája ugyanazt a sorozatot néztem a kanapén fekve, amikor anya hirtelen takarítani kezdett. Nála ez mindig így ment: minél nyugodtabb volt a lakás, annál biztosabb voltam benne, hogy hamarosan előkerül a porszívó. Már számtalanszor felhoztam neki, hogy fogadhatna fel takarító személyzetet, de a válasza mindig a szokásos „Nem”. Elővett egy régi, kopott könyvet. Olyan volt, mintha nem is ide tartozott volna. Mintha valaki más felejtette volna itt.

Valaki szegényebb...

-Ezt nézd meg – mondta anya

Nem értettem, mit is kellett volna néznom rajta. A telefonom sokkal jobban érdekelt. Anya nem mozdult. Csak nyújtotta felém a könyvet. Úgy nézett rám, mintha ez a könyv rejtene valamit. Valamit, amit nem szívesen mond ki, de tudatni akar velem.

Végül mégis megfogtam. A kezem poros lett a könyv borítójától. Lapozgatni kezdtem. Képek, régi meghívók, képeslapok...

- Ne nézd meg a következő oldalt! - szólalt meg anya. De már későn

Egy beragasztott blokk, mellé egy halvány tollal írt mondat volt ragasztva:

„Az első vacsora, amikor mindenki jól lakott.”

Ez...ez nagyon gáz. Jobban megnéztem. Nem sok minden volt rajta. Csak tojás, liszt, víz, só.

-Anya ez olyan ciki. Annyira sajnálom. -szóltam oda nevetve anyának.

Anya nagyot nyelt, mintha valami hirtelen eltalálta volna a lelkét.

-Így éltem régen-szólalt meg.

– Nehéz elképzelni, hogy tényleg így éltél... – nevettem kínosan.

– Nem érti még – hallatszott egy halk, papírszerű hang.

Megdermedtem.

Anya nem lepődött meg.

– Tomi, kérlek... – sóhajtott.

Más nap anyával lementünk a közeli Tom marketbe. Valamiért Tomi is ott lapult a táskájában. Ahogy anya kinyitotta a táskáját, újra megéreztem a poros könyv dohos szagát. Ledöbbsentem, mert csak azokat vettük meg, amik a régi blokkon szerepeltek.

Mondtam anyának, hogy azért vegyünk valami normális kaját is. Anya nem szólt semmit. Tomi mormogott valamit, de nem értettem.

Vásárlás után egy régi tanyára indultunk. A nagyvárosi házunkhoz képest ez a ház nagyon más volt. A tyúkok, kecskék és a ló... mind olyanok voltak, mint amikor harmadik osztályban elmentünk az állatsimogatóba. Anya rávett, hogy készítsünk valami finomat. Kíváncsian figyeltem. Azt hittem, hamburger, pizza vagy lasagne lesz, de amikor belepillantottam a tálba, hatalmasat csalódtam.

-Anyá mi ez??

-Tojásos nokedli lányom

- Fúj, én ezt biztos nem eszem meg! - el sem bírtam képzelni, hogy egy ilyen elavult ételt kellene ennem.

Közeledett az este. Addigra már úgy korgott a gyomrom, hogy kezdtem feladni az elveimet. Biztos voltam benne, hogy napokig szégyellni fogom magam, amiért ilyet eszem. De mivel anya épp akkor pakolta ki a tányérokat, én is odamentem. Az asztalon nem csak két tányér volt, hanem három.

-Apád is idejön. Ma nem megyünk vissza a városba. - Most már tudtam, hogy bármennyire nem szeretném, ezt kell vacsoráznom. Pár óra múlva apa is megjött.

Mire besötétedett, már rég nem érdekelt, hogy tojásos nokedli van a tányéromban. A tanya esti hangjai már nem töltöttek el feszültséggel.

Apa zenét kapcsolt, anya nevetett valamin, én pedig azon kaptam magam, hogy másodszor szedek.

A régi blokk ott feküdt az asztal szélén, kissé meggyűrve.

Akkor értettem meg, hogy Tomi nem az árakat őrizte.

Hanem azt az estét, amikor egy család végre együtt és jóllakva ült az asztalnál.